

ADY SÍRJÁRA.

Sírodát májusi ágak
Virágos keze cirógatja,
Betölti az eget, a földet
Piros mezők égető illatja
S Te nem élsz.

Minden mozdulatban mosoly,
Minden nézésedben bódulat,
Porladozó porodon a világ
A Te ölelő kedveddel mulat
S Te nem élsz.

Nap csókjától izzik a föld,
Csók zümmög bokron, ágon, szájon.
A Te csókodtól pirulnak
A lányok a Tiszatájon
S Te nem élsz.

Csak, ha árnyékok kergetőznek
S a mező ijedten meglapul,
Támadsz fel a virágok ajkán:
„Itt üget a kevély, a gögös lovasúr,
A halál testvére . . .“

MADÁCHY LÁSZLÓ.

PÁSZTORÓRA.

— Paul Verlaine verse. —

Pirosló hold homályba hullt határon;
a köd lebeg s a bágyadt ködbe' lenge
álmokkal alszik el a rét s a zsenge
káka között béka brekeg a száron;

vizlilliomok hús álmat esdve
pártájukat bezárják; egyre bólong
a dús jegenye; ring a bókoló lomb,
világít a jánosbogár az estbe;

küvik ébred homályán nesztelen
s a levegőben lomha szárnyal illan;
ez már az Éj s Vénusz sugára csillan
a mély fénnel telt nyári estelen.

(Szeged.)

Fordította: SZEGZÁRDY-CSENGERY JÓZSEF.

